

Arrest

nr. 71 253 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. PTASZYNSKI en van attaché K. ALLYNS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense afkomst, geboren op 28 maart 1970 te Gudermes. U woonde sinds 2005, samen met uw partner M. S. (...), zelf van Rutulet afkomst, te Makhachkala.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land hebt verlaten omwille van volgende redenen. U huwde op 17 oktober 2005 officieel met uw man M. S. (...). Uw man was taxichauffeur. De problemen van uw man begonnen vermoedelijk in 2009. Uw man leerde 2 mannen kennen, S. (...) en V. (...), die bij u langs kwamen. In augustus of september 2009 kwamen er oudere mannen naar jullie woning. Uw man vertelde dat het dorpelingen van hem waren. Op een dag vond u in de bevoorradingsruimte zakken met

militaire kledij in. U vroeg uw man om uitleg, maar hij stelde enkel dat dit voor de mannen was, die regelmatig op bezoek kwamen. U voelde zich slecht en ging naar het ziekenhuis, waar werd vastgesteld dat u zwanger was. Op 17 november 2009, 's morgens rond half 5, werd er op de voordeur geklopt. De deur ging open en u zag 4 gemaskerde en gewapende mannen. U werd op de grond geduwd en verloor het bewustzijn. Toen u bij bewustzijn kwam, was uw man verdwenen. U begreep dat de gemaskerde mannen uw man hadden meegenomen en belde uw schoonmoeder op. U werd naar het ziekenhuis gevoerd. Op 20 november mocht u het ziekenhuis verlaten. Uw schoonmoeder vertelde u onderweg naar huis dat de politie op 18 november een huiszoeking verrichtte in uw woning. Er werden documenten en cassettes in beslag genomen. Op 21 november 2009 ging u naar de RUVD van Sovjetskoye. U vroeg naar uw man. Hierop werd u ondervraagd door 3 mannen, die u hierbij beledigden.

U voelde zich niet goed en werd naar het ziekenhuis gebracht. De volgende dag verloor u uw kind bij de bevalling. Drie dagen na de bevalling diende u geopereerd te worden. Midden december 2009 bracht uw oom u naar uw moeder in Tsjetsjenië. Op 23 februari 2010 kwamen er 2 medewerkers van de politie naar het huis van uw moeder. Ze zeiden dat ze een oproeping hadden ontvangen uit Dagestan op uw naam. Ze stelden u vragen over Dagestan. U moest hierop een uitreisverbod ondertekenen. Op 10 april 2010 ging u samen met uw oom naar Moskou voor een medisch onderzoek dat op 19 april 2010 plaatsvond. De avond van 19 april 2010 belde uw moeder u op dat er een nieuwe oproepingsbrief was gekomen, waarna jullie de volgende dag terugkeerden naar Tsjetsjenië. U diende zich op 21 april aan te melden, maar omdat de reis 2 dagen duurde, diende u zich aan op 22 april 2010. Er werden u vragen gesteld in verband met de gebeurtenissen in Dagestan. Er werd u gezegd dat de Dagestaanse politie u als medeplichtige beschouwde in de zaak van uw man. Op 30 juni 2010 werd u opgenomen in het ziekenhuis, waar u tot 10 juli diende te verblijven. Op 15 juli 2010 kreeg u een telefoontje van uw man die u aanraade om het land te verlaten. Op 15 september 2010 belde uw schoonmoeder u vanuit Dagestan op en vertelde dat er op uw naam een oproepingsbrief was toegekomen. Op 8 oktober 2010 kwam de Tsjetsjeense politie langs het huis van uw moeder, op zoek naar u. U was op dat moment bij uw oom. U keerde niet meer terug naar huis, maar verbleef van 9 oktober 2010 tot uw vertrek uit de Russische Federatie bij uw familie in het dorp Dgeldgan in Tsjetsjenië. U verliet de Russische Federatie uiteindelijk op 12 januari 2011 en reisde met de wagen naar Kiev, Oekraïne. U verbleef enkele dagen in Oekraïne, omdat uw oom uw documenten diende te regelen. Op 22 januari 2011 verliet u Oekraïne, met een mini-bus en reisde via Polen naar België, dat u op 24 januari 2011 bereikte. U diende diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van de eerste vier pagina's van uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, een medisch attest d.d.01 juli 2010, een attest inzake uw opname in het ziekenhuis van 30 juni 2010 tot 10 juli 2010 en uw werkboekje voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen vreest met de Dagestaanse en Tsjetsjeense autoriteiten omwille van uw man M. S. (...), die sinds 17 november 2009 vermist is, nadat de Dagestaanse politiediensten binnenvielen in uw huis.

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de louter Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de problemen die u naar aanleiding van de aanhouding van uw man op 17 november 2009 zou hebben gekend, aannemelijk te maken. Zo blijkt dat u slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van uw asielrelaas. Zo wist u in eerste instantie niet concreet waarom uw man werd aangehouden (CGVS p.17, p.21). U stelde tijdens uw gehoor dat u als een medeplichtige werd beschouwd, maar kon eerst niet duidelijk aangeven waaraan u medeplichtig zou zijn (CGVS p.23-24), waarbij u even later stelde dat de Tsjetsjeense agenten u vertelden dat uw echtgenoot de strijders hielp en met hen samenwerkte (Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.24). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat er op 18 november 2009 een huiszoeking plaatsvond in uw woning in Makhachkala (CGVS p.16, p.18). Hierbij is het opmerkelijk dat u niet kon aangeven door wie deze huiszoeking werd gehouden, noch wie hierbij aanwezig was. U heeft hier evenmin naar geïnformeerd bij uw schoonmoeder, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u vermoedt dat zij hierbij aanwezig was (CGVS p.18). U wist verder niet tot welke instanties uw schoonouders zich richtten om te achterhalen waar hun zoon was (CGVS p.25). Daarnaast verklaarde u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u eind november 2009 een oproepingsbrief ontving (DVZ vragenlijst Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.2). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal kon u echter geen details geven inzake deze oproepingsbrief (datum van ontvangst, datum van oproeping, instantie,...) (CGVS p.19-20). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u op 23 februari 2010 een uitreisverbod ondertekende bij de Tsjetsjeense politiediensten. U kon echter niet aangeven waarom u Tsjetsjenië niet mocht verlaten (CGVS p.19, p.25-26). Daarnaast wist u in het kader van de oproepingsbrief waar uw schoonmoeder u over vertelde op 15 september 2010, niet concreet waar u zich diende aan te melden, waarbij u aangaf dat het misschien bij de RUVD van Sovjetskoye was en u hieraan toevoegde dat u niet naar details had gevraagd (CGVS p.26, p.27). Voorts kon u rond deze oproepingsbrief niet weergeven in welke hoedanigheid u werd opgeroepen (CGVS p.27), waarbij u aangaf dat u dit niet interesseerde en u bijgevolg niet naar details vroeg (CGVS p.27). Dergelijke desinteresse en vage kennis doen echter afbreuk aan de door u verklaarde vrees. Er kan immers redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren in verband met essentiële aspecten van zijn asielrelaas.

Daarnaast legde u de Belgische asielinstanties geen enkel overtuigend bewijs voor van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo verklaarde u dat u door uw autoriteiten werd gevisieerd omwille van uw echtgenoot M. S. (...) (CGVS p.20, p.23-24). U kon de Belgische asielinstanties echter geen enkel begin van bewijs voorleggen aangaande uw echtgenoot, met wie u nochtans officieel gehuwd zou zijn (CGVS p.5, p.9-10). Voorts legde u geen enkel document voor omtrent de vasthouding en verdwijning van uw partner (CGVS p.29). U verklaarde dat tijdens de huiszoeking op 18 november 2009 documenten en cassettes in beslag werden genomen, waarvan u evenmin een bewijs voorlegde (Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.19). Voorts verklaarde u dat u na de feiten op 17 november 2009 verschillende oproepingsbrieven ontving, namelijk voor eind november 2009 (DVZ Vragenlijst CGVS, p.2), 21 april 2010 (CGVS p.22) en 20 september 2010 (CGVS p.27). U legde geen enkele hiervan voor. U verklaarde dat u de oproepingsbrief van eind november 2009 en deze van 20 september 2010 niet heeft gezien en dat u de oproepingsbrief van 21 april 2010 verscheurde (CGVS p.19, p.22, p.28). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, zeker gezien de ernst van de door u verklaarde vrees. Hierbij kan worden opgemerkt dat u evenmin enig document voorlegde van uw opname in het ziekenhuis en de operaties die u in november 2009, nadat gemaskerde mannen bij u waren binnengevallen, diende te ondergaan (CGVS p.16, p.17, p.22). Ten slotte blijkt uit uw verklaringen dat u uw documenten uit Dagestan daar achterliet en dat u er niet aan gedacht hebt deze naar België te laten versturen (CGVS p.20). Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoek(st)er worden verwacht dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijzen aan te brengen ter staving van zijn asielrelaas. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. Het is in dit verband opmerkelijk dat u wel 2 attesten kon voorleggen inzake uw opname in het ziekenhuis van 30 juni 2010 tot 10 juli 2010 (zie document 3 en 4 in groene map). Betreffende deze 2 medische attesten dient te worden opgemerkt dat deze zich uitspreken over uw problemen aan uw hart als gevolg van een aangeboren hartafwijking (zie document 4 in groene map), die door mij niet betwist worden. Deze documenten geven echter geen enkele informatie over de problemen die u verklaarde te kennen met uw autoriteiten. Bovendien verklaarde u dat u het medische attest (zie document 3 in groene map) verkreeg in Moskou op 19 april 2010, waarna u dit, evenals het andere medische attest (zie document 4 in groene map), voorlegde bij de politiediensten om uw afwezigheid op 21 april 2010 te vergoelijken (CGVS p.7, p. 30). Deze documenten zijn echter gedateerd van (na) juli

2010, waardoor er ernstige twijfels rijzen aan uw verklaringen hieromtrent (zie document 3 en 4 in groene map). Het is voorts opmerkelijk dat in de epicrise (zie document 4 in groene map) die u voorlegde slechts melding gemaakt wordt van een zwangerschap '4 jaar geleden' en niet van de zwangerschap in 2009, waarbij u uw kind verloor (zie document 4 in groene map). U legde de Belgische asielinstanties trouwens geen enkel document voor waaruit zou blijken dat u in november 2009 vroegtijdig bevallen zou zijn van een doodgeboren kind. De door u voorgelegde medische attesten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijgevolg niet herstellen.

Als verdere blijk van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees ten aanzien van de Dagestaanse en Tsjetsjeense politiediensten dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw gehoor meermaals verklaarde dat u persoonlijk niet van plan was Tsjetsjenië te verlaten en dat u niet zelf besliste uw land te verlaten (CGVS p.14, p.28, p.30). Voorts stelde u dat u mogelijks vandaag de dag officieel gezocht wordt, waaraan u toevoegde dat u zeker weet dat de politiediensten naar u op zoek zijn (CGVS p.29). U bent echter niet op de hoogte of u na hogervermelde oproepingsbrieven nog oproepingsbrieven hebt ontvangen (CGVS p.24), noch of de politie na 8 oktober 2010 nog bij uw moeder is langs gekomen (CGVS p.29). Hierbij gaf u aan dat u uw moeder 3 weken voor uw gehoor voor het Commissariaat-generaal telefonisch hebt gesproken, maar dat zij geen nieuws had voor u (CGVS p.30). Hierdoor maakt u niet aannemelijk dat de politiediensten nog naar u op zoek zouden zijn.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u uw origineel Russisch binnenlands paspoort niet voorlegde aan de Belgische asielinstanties. Nu verklaarde u weliswaar dat u het achterliet bij uw oom in Kiev (Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.7), wat als uitleg niet kan overtuigen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over uw burgerlijke staat (uw huwelijksregistratie en een eventuele echtscheiding) en/of de eventuele uitreiking van uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS p.8), verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder uitgehold.

Er dient ten slotte opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u over land vluchtte naar Oekraïne in het bezit van uw binnenlands paspoort en vervolgens naar Polen in het bezit van een (vals) internationaal paspoort en vergezeld door een smokkelaar (CGVS p.9, p.12-13). U bleek echter nauwelijks op de hoogte te zijn van de identiteitsgegevens die u tijdens uw reis van Oekraïne naar België, door middel van het valse paspoort, zou hebben aangenomen. U kent uitsluitend de valse naam Ana Michailich en wist dat u zogezegd 35 jaar oud was. U bleek echter niet op de hoogte van de geboortedatum in dit paspoort, noch onder welke nationaliteit u reisde. U bleek immers niet op de hoogte te zijn door welk land dit valse paspoort zou zijn uitgereikt en wist evenmin of dit valse paspoort al dan niet een visum bevatte (CGVS p.9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens in het paspoort dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen. Hier kan nog worden opgemerkt dat u niet het minste bewijsstuk van uw beweerde vluchtroute kon aanbrengen (CGVS p.14). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft voor Dagestan, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt

met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De Commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de vraag naar de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet betreft voor Tsjetsjenië, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actie dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de door u aangehaalde medische problemen (hartklachten, problemen aan uw schildklier) (CGVS p.7-8, p.29; zie document 3 en 4 in groene map) dient ten slotte te worden opgemerkt dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Aangaande de psychische problemen waarvan u melding maakte (CGVS p.17, p.20, p.27, p.29), moet worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal hiervan geen enkel attest voorlegde.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De kopie van de eerste vier pagina's van uw binnenlands paspoort, uw geboorteakte en uw werkboekje bevatten louter persoonsgegevens, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 1 (A), 2 van de Conventie van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Zij neemt het leeuwendeel van de motieven van de bestreden beslissing onder de loep en tracht deze stuk voor stuk te weerleggen.

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.3. De verzoekende partij betwist niet, zoals dat in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat *“de loutere Tsjetsjeense origine niet (kan) volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.”* Zij moet derhalve aantonen dat haar eigen specifieke situatie in haar land van herkomst hier wel aanleiding toe geeft.

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. In de bestreden beslissing komt de verwerende partij met betrekking tot het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus tot de conclusie dat de verzoekende partij er niet in is geslaagd de problemen die zij naar aanleiding van de aanhouding van haar man op 17 november 2009 zou hebben gekend, aannemelijk te maken omdat (i) zij slechts weinig concrete informatie kon verschaffen omtrent essentiële onderdelen van haar relaas en deze vage kennis en desinteresse afbreuk doen aan de verklaarde vrees, (ii) zij geen enkel overtuigend bewijs voorlegde waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas verder in het gedrang komt en de door haar voorgelegde documenten de geloofwaardigheid niet kunnen herstellen (iii) zij niet aannemelijk maakt dat de politiediensten nog steeds naar haar op zoek zijn, (iv) het vermoeden bestaat dat zij haar intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om de zo de erin vervatte informatie verborgen te houden, waardoor de geloofwaardigheid van haar verklaringen nog verder wordt uitgehold en (v) geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Deze motieven, die in de bestreden beslissing uitgebreid uit de

doeken worden gedaan, zijn pertinent omdat ze betrekking hebben op de kern van het asielrelaas en vinden alle steun in het administratief dossier. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe deze te weerleggen.

2.1.6.1. De verzoekende partij betoogt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie blijkt dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging zoals zij zelf, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De problemen die zij zelf ondervond liggen volledig in de lijn van de informatie die de verwerende partij zelf geeft over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en Dagestan. Het betreft gerichte, individuele en kleinschalige acties, met schendingen van de mensenrechten zoals verdwijningen, onrechtmatige arrestaties, folteringen, enz... *In casu* wijst alles erop dat de echtgenoot van de verzoekende partij ervan verdacht werd banden te hebben met de rebellenbeweging. De verzoekende partij was hiervan echter niet op de hoogte totdat zij, in het kader van haar zogenaamde 'medeplichtigheid', hiervan op de hoogte werd gesteld door de plaatselijke autoriteiten. Afgezien van de vraag of de arrestatie van haar echtgenoot al dan niet terecht was, moet worden vastgesteld dat noch de verzoekende partij, noch haar schoonfamilie sindsdien enige informatie over hem hebben ontvangen. Sinds zijn verdwijning heeft hij haar vermoedelijk eenmaal opgebeld, maar zij kan niet met honderd percent zekerheid zeggen dat zij toen inderdaad haar echtgenoot aan de lijn had. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat niet alleen haar echtgenoot, maar ook zijzelf persoonlijk geïnterviewd werd door de autoriteiten. Over de redenen hiervoor bleven de autoriteiten steeds vaag, maar zij lieten wel uitschijnen dat het de banden van haar echtgenoot met de rebellenbeweging zou betreffen. De onzekerheid en angst die hiermee werd gecreëerd, ligt precies in de lijn van de informatie verstrekt door de verwerende partij zelf. Het is dan ook verwonderlijk dat deze van mening is dat zij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus.

2.1.6.2. Met betrekking tot deze argumentatie stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in wezen haar asielrelaas herhaalt in het licht van de algemene omstandigheden in haar land van herkomst. Dit volstaat uiteraard niet om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Teneinde aannemelijk te maken maakt dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van de gerichte, individuele en kleinschalige acties waarvan sprake, dient de verzoekende partij in eerste instantie een geloofwaardig asielrelaas uiteen te zetten. Dienaangaande moet worden gewezen op wat volgt :

2.1.7.1. De verzoekende partij stelt dat zij geenszins van desinteresse kan beschuldigd worden. Zij heeft telkens uitvoerig uitgelegd waarom zij op bepaalde momenten op een bepaalde manier heeft gereageerd. Voorafgaand moet worden opgemerkt dat uit de informatie verstrekt door de verwerende partij zelf, kan worden opgemaakt dat het vertrouwen van de burgerbevolking in de ordediensten van zowel Dagestan als Tsjetsjenië zo goed als onbestaande is. Dit is in onderhavig geval niet anders. Eén en ander heeft te maken met het feit dat de ordediensten nauwelijks of geen informatie geven, ook in huidig geval, zodat personen vaak niet weten waarom zij van iets beschuldigd worden en waarvan. Het is niet verwonderlijk dat de verzoekende partij hiervan geen documenten kan voorleggen. De willekeur van de ordediensten zorgt ervoor dat deze simpelweg niet voorhanden zijn, of geen nuttige informatie bevatten. De verzoekende partij heeft verder afdoende verklaard, zo stelt zij, waarom zij persoonlijk niet bijzonder veel betrokken was bij de zoektocht naar haar man. Vlak na zijn verdwijning was zij gekwetst en buiten bewustzijn. Zij heeft zich drie dagen later wel degelijk bij de politiediensten aangemeld voor informatie, maar werd daar brutaal afgescheept.

Wat de persoonlijk aan haar gerichte oproepingen betreft, heeft zij eveneens afdoende geantwoord dat zij de ene uit woede en hysterie verscheurd heeft, alhoewel zij wel gehoor heeft gegeven aan deze oproeping en de ordediensten op 22 april 2010 heeft bezocht, en zij de andere niet persoonlijk ontvangen heeft. Deze kwam aan bij haar schoonmoeder, die haar ervan op de hoogte bracht. Omdat het een oproeping bij de politiediensten in Dagestan betrof, en haar hele familie haar afraadde naar Dagestan te reizen uit vrees voor haar veiligheid, heeft de verzoekende partij aan deze oproeping geen gehoor gegeven. Ook bij de huiszoeking waarvan sprake was, is de verzoekende partij zelf niet aanwezig geweest. Op dat ogenblik was zij immers in het ziekenhuis behandeld voor de verwondingen die zij had opgelopen bij de inval van 17 november 2009. Pas achteraf heeft de verzoekende partij kunnen vaststellen dat er inderdaad een heel aantal documenten waren verdwenen, zoals zowat al haar persoonlijke papieren en deze van haar echtgenoot. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zij weinig documenten kan voorleggen.

De verzoekende partij merkt verder op dat zij in het najaar van 2009 ernstig ziek werd als gevolg van haar miskraam. In 2010 belandde zij regelmatig in het ziekenhuis. Gezien haar preciaire toestand

probeerde haar schoonfamilie haar zoveel mogelijk van de problemen af te schermen, zodat zij vaak van de details niet op de hoogte was. Zij heeft overigens uitdrukkelijk verklaard andere dingen aan haar hoofd te hebben, zoals het verlies van haar kind, haar slechte gezondheid, en het gemis van haar echtgenoot. De verzoekende partij heeft inderdaad nog contact gehad met haar familie, maar wanneer zij vragen stelt wordt haar telkens gezegd dat “zij dat liever niet wil weten”. Zij heeft uitdrukkelijk verklaard dat haar schoonmoeder en familieleden bepaalde dingen voor haar verzwegen om haar te beschermen.

2.1.7.2. De verzoekende partij verwijt haar onwetendheden in eerste instantie aan het feit dat de ordediensten nauwelijks of geen informatie geven zodat personen vaak niet eens weten waarom en waarvan zij beschuldigd worden. Daarmee gaat zij echter volledig voorbij aan de motieven in de bestreden beslissing die evenzeer wijzen op haar vage verklaringen en gebrek aan interesse, meer bepaald deze met betrekking tot de huiszoeking die plaatsvond in haar woning in Makhachkala en het feit dat zij niet kon aangeven door wie deze huiszoeking werd gehouden, noch wie hierbij aanwezig was en zij daar evenmin naar informeerde bij haar schoonmoeder terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij vermoedt dat deze hierbij aanwezig was, dat zij niet wist tot welke instanties haar schoonouders zich richtten om te achterhalen waar hun zoon was, dat zij geen details kon geven inzake de oproepingsbrief die zij eind november 2009 zou hebben ontvangen, dat zij niet kon aangeven waarom zij Tsjetsjenië niet mocht verlaten en dat zij in het kader van de oproepingsbrief waar haar schoonmoeder haar over vertelde op 15 september 2010, niet concreet wist waar zij zich diende aan te melden en hieromtrent nog verklaarde dat het haar niet interesseerde en dat zij niet naar details had gevraagd.

Met de verwerende partij moet worden aangenomen dat een asielzoekster zich zo veel als mogelijk tracht te informeren over en interesse betoont in de essentiële elementen van haar asielrelaas. De bevinding dat zij desbetreffend ruimschoots in gebreke blijft, wijst inderdaad op een desinteresse die van aard is de ernst van de vermeende vervolgingsfeiten dermate te relativiseren dat ze doen concluderen tot de ongeloofwaardigheid ervan. Het argument van de verzoekende partij dat haar familie en schoonfamilie haar zoveel mogelijk van de problemen trachtte af te schermen en zij uitdrukkelijk verklaarde andere dingen aan haar hoofd te hebben, doen hieraan geen afbreuk : het is volstrekt onaannemelijk dat de verzoekende partij haar (schoon)familie niet zou kunnen overtuigen haar zo volledig en gedetailleerd mogelijk in te lichten, in eerste instantie zodat zij haar verdediging zou kunnen voeren in geval zij de confrontatie zou dienen aan te gaan met de autoriteiten, en anderzijds zodat zij thans haar asielaanvraag met de nodige gegevens zou kunnen stofferen. Immers, het is precies op aanraden van haar familie dat zij haar land is ontvlucht. Wat betreft het feit dat de verzoekende partij thans stelt andere dingen aan haar hoofd te hebben gehad, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de redenen die zij opgeeft gelieerd zijn aan, meer nog, de directe oorzaak zijn van haar vlucht –het gemis van haar echtgenoot, het verlies van haar kind en haar slechte gezondheid dientengevolge- zodat, het weze herhaald, deze niet kunnen vergoelijken waarom zij zich niet verder informeerde over de wezenlijke elementen van haar relaas.

2.1.8.1. De verzoekende partij heeft, zo stelt zij verder, voorafgaand verklaard dat zij haar land volkomen onvoorbereid heeft verlaten, en daardoor weinig documenten heeft meegenomen. Bovendien heeft zij, eveneens voorafgaand aan het interview bij de verwerende partij, uitdrukkelijk verklaard zenuwachtig te zijn geweest voor het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken, en dat zij zich daar verschillende keren heeft vergist. Zij heeft dit tijdens het interview enkele keren herhaald en zoveel als mogelijk haar eerdere vergissingen rechtgezet. Zij verwijst naar een arrest van de Raad van State en leidt daaruit af dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander niet, niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid zorgt en dit er niet altijd toe mag leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag mag worden gesteld. Verzoekster verklaarde voorts ook zeer zenuwachtig te zijn tijdens het interview bij de verwerende partij, waardoor zij zich nog steeds af en toe vergiste. Deze vergissingen werden echter telkens weer rechtgezet en verduidelijkt. Er dient dan ook besloten te worden dat de verwerende partij tegenstrijdigheden ziet waar er geen zijn. De verzoekende partij heeft immers steeds duidelijk en zo goed als mogelijk uitgelegd wat er met bepaalde documenten is gebeurd, en wie er aanwezig was bij bepaalde gebeurtenissen. Bovendien verklaarde de aanwezige interviewer aan het begin van het interview dat het relaas van de verzoekende partij belangrijker was dan de documenten die zij al of niet kon bijbrengen. Het is dan ook zeer ironisch dat aan de verzoekende partij nu juist dit gebrek aan officiële documenten wordt verweten. Ook is het, gezien de geschetste situatie in Dagestan en Tsjetsjenië normaal dat er van voormeld incident nauwelijks documenten bestaan. Buiten twee oproepingsbrieven, waarvan er één de verzoekende partij zelfs niet bereikte, werd er klaarblijkelijk nooit iets van de zaak opgetekend. Zij werd zelfs niet in het bezit gesteld van een kopie van de verhoren waaraan zij werd onderworpen. De verzoekende partij betoogt dat zij slechts kan vermoeden dat haar

echtgenoot banden heeft met een rebellenbeweging, maar dat absolute zekerheid hieromtrent onmogelijk is. Gelet op voorgaande is de zogenaamde desinteresse die aan de verzoekende partij verweten wordt volkomen onterecht.

De verzoekende partij stelt verder dat zij wel in het bezit is van haar medische attesten die een duidelijk beeld geven van haar medische situatie, maar niet van documenten van de ordediensten. Dit is ook niet opmerkelijk. Zij heeft immers uitgebreid uit de doeken gedaan dat zij bij haar verhoren geen kopie van de verhoren kreeg, wat er is gebeurd met de oproepingsbrieven, en hoe enkel haar schoonmoeder bepaalde documenten in handen kreeg. Anderzijds is het volkomen normaal dat zij inderdaad in het bezit is van medische attesten met betrekking tot dewelke zij stelt dat zij uiteraard niet de eventuele problemen van een patiënt met de autoriteiten vermelden. Verder wordt de verzoekende partij verweten dat de medische documenten die zij heeft voorgelegd bij de autoriteiten om haar afwezigheid op 21 april te vergoelijken, in werkelijkheid dateren van na juli 2010. Nochtans heeft de verwerende partij op p. 7 van het gehoorverslag genoteerd dat dit attest van 19 april 2010 dateert. Tenslotte neemt het feit dat de verzoekende partij een attest heeft voorgelegd over een zwangerschap van 4 jaar geleden, niet weg dat zij in 2009 eveneens zwanger was en een keizersnede heeft ondergaan. Bijgevoegd bij het verzoekschrift gaat een attest van gynaecoloog V. , die uitdrukkelijk verklaart dat de verzoekende partij inderdaad een litteken heeft van een keizersnede (stuk 5). Enige twijfel omtrent de waarachtigheid van de medische attesten moet dan ook als ongegrond worden afgewezen.

2.1.8.2. De verzoekende partij overtuigt niet: in eerste instantie moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden, zodat de argumentatie die hieromtrent is opgebouwd niet dienstig is om de weigeringsbeslissing van de verwerende partij in een ander daglicht te zien. Voorts moet worden vastgesteld dat de verklaringen die zij heeft afgelegd op zich alleszins niet toelaten aan te nemen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van de vermeende activiteiten van haar echtgenoot. Samengenomen met het ontbreken van elk begin van bewijs dat haar vrees aannemelijk zou maken –en gelet op het feit dat van een asielzoekster kan worden verwacht dat zij meerdere en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde haar asielrelaas te staven- kan thans alleen maar worden vastgesteld dat geen stukken van die aard worden voorgelegd, zodat de ongeloofwaardigheid van het relaas onverminderd staande blijft. Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat zij onvoorbereid haar land van herkomst ontvluchtte, toont zij niet aan om welke redenen zij thans niet in staat zou zijn om alsnog de nodige stukken te bemachtigen. Immers, zoals de verwerende partij het stelt, verklaart de onwilligheid van de autoriteiten ter plaatse om stukken te produceren in ieder geval niet waarom de verzoekende partij zich niet tot een mensenrechtenorganisatie zou hebben gericht om de verdwijning van haar echtgenoot aan te geven en op die manier een begin van bewijs te hebben bekomen. Voorts is het niet aannemelijk dat van de oproepingsbrieven die werden overgemaakt aan de verzoekende partij zelf, haar moeder en haar schoonmoeder, geen enkel afschrift zou kunnen worden voorgelegd, ongeacht de verklaringen –niet meer dan loutere beweringen- die zij daarover verstrekt. Daarbij weze herhaald dat het niet is omdat de verzoekende partij één van de convocaties zou hebben verscheurd, zij daarom niet zou kunnen zeggen wat de inhoud ervan was.

Voorts, wat de voorgelegde medische attesten betreft, kan de verzoekende partij worden bijgetreden dat een medisch attest nooit uitsluitel kan geven over de problemen die een persoon heeft met de autoriteiten. De medische attesten die zij voorlegt aangaande haar hospitalisatie van 30 juni 2010 tot 10 juli 2010 hebben betrekking op haar aangeboren hartafwijking, die buiten betwisting staat. Daarnaast blijkt de verzoekende partij haar eerdere verklaring te herhalen, met name dat de attesten die zij gebruikte om haar afwezigheid bij de politiediensten op 21 april 2010 te vergoelijken dateerden van 19 april 2010, terwijl uit het administratief dossier onmiskenbaar blijkt dat ze dateren van na juli 2010. Deze verklaring –en dus ook de loutere herhaling ervan, zonder meer, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaring luidens dewelke zij deze attesten zou hebben gebruikt om haar afwezigheid te verantwoorden. Waar zij nog stelt dat één van de attesten melding maakt van een zwangerschap vier jaar geleden maar dit niet wegneemt dat zij ook in 2009 zwanger was en een keizersnede onderging, kan de Raad niet anders dan besluiten dat van deze zwangerschap, laat staan van het feit dat de ongelukkige afloop ervan kan gelieerd worden aan de vervolgingsvrees van de verzoekende partij, geen bewijzen worden voorgebracht. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een medisch attest van 6 juni 2011 waarin de arts verklaart dat zij een litteken heeft van een keizersnede en dat zij heeft verklaard dat zij twee jaar geleden met deze keizersnede is bevallen van een doodgeboren kind. Noch de vaststelling echter dat de verzoekende partij een litteken heeft dat compatibel is met dat van een keizersnede, noch de verwijzing in het attest naar de eigen verklaringen van de verzoekende partij,

kunnen aantonen dat zij in 2009, tengevolge van de door haar geschetste problemen, vroegtijdig zou zijn bevallen van een doodgeboren kind.

2.1.9.1. Wat betreft haar paspoort stelt de verzoekende partij dat zij uitdrukkelijk verklaard heeft dit bij haar oom te hebben achtergelaten, en er een kopie van te hebben voorgelegd. Ten onrechte stelt de verwerende partij ook dat de verzoekende partij bepaalde gegevens omtrent haar burgerlijke stand zou achterhouden. Ter staving hiervan voegt zij bij haar verzoekschrift een bewijs van haar huwelijk met S.M. (zie stuk 4). Bovendien heeft de verzoekende partij geen enkele reden om hierover te liegen, zo stelt zij. Nu zij tevens de Russische Federatie heeft verlaten, en in het bezit is van een vals internationaal paspoort, had haar eigen interne paspoort ook geen enkel praktisch nut meer.

2.1.9.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat slechts kopies van een aantal pagina's van het intern Russisch paspoort voorliggen en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt om welke reden zij niet in staat zou zijn haar originele interne paspoort te bemachtigen, nu dat zich bij haar oom bevindt. Derhalve blijft het vermoeden zoals dat reeds in de bestreden beslissing tot uiting was gebracht dat de verzoekende partij cruciale informatie over haar burgerlijke staat –huwelijksregistratie en een eventuele echtscheiding- en het eventueel uitreiken van een internationaal paspoort, onverminderd gelden. De bewering dat haar interne paspoort geen enkel praktisch nut meer had, doet hieraan geen afbreuk, noch de verklaring dat zij geen reden had om hierover te liegen. Voorts, wat het vermeende bewijs van haar huwelijk betreft, voegt de verzoekende partij een stuk bij haar verzoekschrift waaruit dit zou moeten blijken. Evenwel betreft het hier een gewone kopie, waaraan, gelet op het gemakkelijk te vervalsen karakter ervan, geen bewijswaarde kan worden toegekend, zodat deze alleen al om die reden niet dienstig is om de motivering van de verwerende partij te ontwrichten.

2.1.10.1. De verwerende partij, zo vervolgt de verzoekende partij, trekt tevens onterecht de vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten in twijfel. De verzoekende partij, die nooit eerder de Russische Federatie heeft verlaten, heeft zo goed als mogelijk haar vluchtroute en de daarbij gebruikte documenten beschreven. De reis werd volledig geregeld door haar oom, die haar niet veel informatie gaf. Haar oom zorgde voor een vals paspoort. De verwerende partij verwijt de verzoekende partij dat zij de juiste geboortedatum vermeld in het valse paspoort niet weet. Zij heeft echter uitdrukkelijk verklaard dit niet meer te weten, nu er tussen haar vlucht en het interview meer dan twee maanden verlopen zijn. Aangezien zij ook niet meer in het bezit is van dit valse paspoort kan zij de juiste geboortedatum die erin vermeld stond ook niet meer controleren. Zij verklaarde verder dat zij inderdaad gecontroleerd werd aan de grens met Oekraïne, en later aan de Poolse grens. Vanaf de controle aan de grens met Oekraïne heeft zij het paspoort zelf niet meer in handen gehad, maar werd dit bijgehouden door de chauffeur. De verzoekende partij merkt op dat zij inderdaad werd gecontroleerd en dat zij tevens als reisdoel medische behandelingen heeft vernoemd. Het feit dat zij nu de juiste geboortedatum vermeld in het paspoort niet meer weet, doet echter geen afbreuk aan deze verklaring. Er bestaat immers weliswaar een mogelijkheid tot strenge controles, maar dat betekent niet dat ze altijd plaatsvinden. Het paspoort van verzoekster werd inderdaad tot tweemaal toe meegenomen voor controle, en zij werd zelfs over haar reisdoel ondervraagd, doch verder gingen deze controles niet. Het is dan ook onterecht dat de verwerende partij stelt dat de geloofwaardigheid van het relaas omtrent de vluchtroute is aangetast.

2.1.10.2. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij niet alle details kan geven over het vermeende valse paspoort waarmee zij zou hebben gereisd. Evenwel blijkt dat zij ook onwetend is over een aantal belangrijke daarin opgenomen gegevens, zoals patroniem, nationaliteit en de vraag of het al dan niet een visum bevatte. Daarbij mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoekende partij deze onwetendheden tijdens het interview verklaarde dat zij de gegevens niet zomaar is vergeten, maar dat zij nooit echt naar het paspoort heeft gekeken (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p 9). Van iemand die, uit vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten in haar land van herkomst, dit land op illegale wijze ontvlucht en daarbij gebruik maakt van een vals paspoort, kan in alle redelijkheid een zekere alertheid worden verwacht teneinde het risico om bij een controle door de mand te vallen uit te sluiten. Dat de verzoekende partij stelt dat zij het paspoort niet echt heeft bekeken, is daarmee niet te rijmen, en doet verder afbreuk aan de ernst van de vrees en de geloofwaardigheid van de verklaringen met betrekking tot de tijdens de vlucht gebruikte documenten. Dat de verklaringen aangaande de vluchtroute op zich ook niet aannemelijk zijn, staat voorts evenzeer vast: de verzoekende partij doet thans gelden dat zij reeds duidelijk had aangegeven dat zij onder meer aan de grens met Oekraïne werd gecontroleerd, hetgeen niet te verzoenen valt met de ten tijde van het gehoor opgetekende verklaringen luidens dewelke zij geen controle beweerde te hebben gehad om Oekraïne binnen te reizen (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 4, p. 11-12). Ook met haar verklaringen met betrekking tot de controle aan de grens met Polen kan de verzoekende partij niet overtuigen, nu uit het administratief

dossier duidelijk blijkt dat de mogelijkheid bestaat, bij binnenkomst van de Schengenzone, grondig te worden ondervraagd over identiteit, documenten en reisbedoelingen. De loutere stelling van de verzoekende partij dat het gebruik van het woord “mogelijkheid” impliceert dat de controle dus niet altijd plaatsvindt, neemt niet weg dat zij wel degelijk verklaarde gecontroleerd te zijn geweest, zodat de bevindingen van de verwerende partij onverminderd overeind blijven.

2.1.11. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam en op grond van pertinente motieven die worden gedragen door het administratief dossier tot het oordeel is kunnen komen dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij verwijst in eerste instantie naar haar asielrelaas en stelt dat de verwerende partij inderdaad onderkent dat er zich ernstige problemen kunnen voordoen omwille van (vermoede) banden met de rebellenbeweging. Anderzijds, zo stelt zij, vermeldt de informatie zoals aangehaald door de verwerende partij uitdrukkelijk dat het geweld duidelijk aanwezig is in de maatschappij en dat er een recente stijging is waar te nemen in de schending van de mensenrechten en de willekeur van de ordediensten, die zich misdragen in de strijd tegen de rebellenbeweging; zelfs de huidige president van Dagestan onderkent dat er ernstige veiligheidsproblemen bestaan. Zij verwijst verder naar gevallen van martelingen, willekeur, verdwijningen van personen die dood worden teruggevonden met sporen van marteling enzoverder.

Wat betreft de vraag of de verzoekende partij zich niet elders in het land kon vestigen, moet worden opgemerkt dat verzoekster dit in feite heeft gedaan, door naar Tsjetsjenië terug te keren. De veiligheidssituatie aldaar is sterk verbeterd, maar dit geldt niet voor personen die verdacht worden van banden met de rebellenbeweging. Het geweld uitgaande van de rebellen gaat sinds 2009 in stijgende lijn. Bij het geweld uitgaande van de overheid vallen ook nog vaak burgerslachtoffers, niettegenstaande het niet meer uit grootschalige acties bestaat. Ook in Tsjetsjenië heeft men te maken met de problematiek van de verdwijningen, foltering en illegale detentiecentra als drukingsmiddel tegen de bevolking. De informatie die werd bijgebracht door de verwerende partij stelt uitdrukkelijk dat er weinig duidelijke cijfers zijn en slechts een partiële weergave kan worden gegeven. Er dient dus aangenomen te worden dat de veiligheidssituatie een stuk ernstiger is dan de cijfers weergeven. Mede gelet op het feit dat de verzoekende partij verdacht werd van banden te hebben met de één of andere rebellenbeweging, moet er worden besloten dat zij inderdaad een reëel risico op ernstige schade loopt. Tenslotte moet volgens de verzoekende partij nog gewezen worden op de aanbevelingen van het UNHCR, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat er geen intern vluchtalternatief bestaat. De verzoekende partij had reeds Dagestan verlaten om zich te vestigen in Tsjetsjenië, waar zij heeft moeten vaststellen dat zij ook daar niet veilig was. Er zat dan ook niets anders op dan de Russische Federatie te verlaten om haar veiligheid te garanderen.

2.2.2.1. Wat betreft het al dan niet in aanmerking komen voor een toekenning van de subsidiaire bescherming omwille van de situatie in Tsjetsjenië betoogt de verzoekende partij dat de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië weliswaar sterk verbeterd is, maar dat dit niet geldt voor personen die ervan verdacht worden banden te hebben met de rebellenbeweging. Zoals uit voorgaande blijkt maakt de verzoekende partij in het geheel niet aannemelijk dat zij banden zou hebben met de rebellenbeweging.

2.2.2.2. Voorts blijkt uit een grondig onderzoek van de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie dat de verwerende partij –dat blijkt ook uit de motieven van de bestreden beslissing– een genuanceerd doch weloverwogen beeld schetst van de situatie in Tsjetsjenië dat gestoeld is op informatie afkomstig van objectieve en gezaghebbende bronnen. De verzoekende partij toont niet aan dat de conclusie die werd gemaakt na de afweging van alle elementen in het document, niet correct zou zijn.

Bovendien legt de verwerende partij ter zitting een geactualiseerd rapport neer, getiteld “Subject Related Briefing, Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”, gedateerd 20 juni 2011 en dus nadat de bestreden beslissing werd genomen. Zij doet dienaangaande gelden dat ook op grond van de hierin geschetste veiligheidssituatie moet worden geoordeeld dat het verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet niet nodig is.

De verzoekende partij verzet zich ter zitting niet tegen de neerlegging van dit rapport, maar wijst er in een schrijven van 22 september 2011 op dat zij voor haar vlucht naar België in Dagestan verbleef, en niet in Tsjetsjenië. Evenwel stelt de Raad vast dat deze bewering geenszins blijkt uit haar verklaringen tijdens het gehoor bij de verwerende partij, noch uit hetgeen zij in haar verzoekschrift had uiteengezet. Een onderzoek naar de situatie in Tsjetsjenië is derhalve wel degelijk opportuun.

Uit het recentere document van 20 juni 2011, dat in thans in overweging kan worden genomen omdat het niet meer is dan een bevestiging van het standpunt van de verwerende partij dat reeds in het debat werd betrokken, blijkt dat daarin geen elementen worden weergegeven die het eerder door de verwerende partij ingenomen standpunt zouden tegenspreken. Integendeel, deze update bevestigt het voormelde standpunt in die zin dat het aantal geweldincidenten in 2010 is gedaald ten opzichte van de situatie in 2009, en de meeste incidenten nu plaatsvinden buiten Tsjetsjenië, zoals dat ook wordt bevestigd door de mensenrechtenorganisatie Memorial (SBR, p 15). De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat op basis van de situatie in Tsjetsjenië de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend omdat de situatie naar haar mening ernstiger zou zijn dan gedacht, noch voert zij enig ander gegeven aan dat deze toekenning zou verantwoorden.

2.2.2.3. Wat betreft de situatie in Dagestan, dient er andermaal op te worden gewezen dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vervolgd zou worden omwille van haar beweerde banden (via haar vermeende echtgenoot) met de rebellenbeweging. Voorts, wat de algemene situatie betreft, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij erkent dat er burgerslachtoffers vallen en dat deze vaststelling werd opgenomen in de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals dat blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, luidens dewelke een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebelle die zich in Dagestan manifesteert en wat de rebelle betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio maar er sindsdien geen sprake meer is van een open oorlog, de huidige situatie zich kenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen en, hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, er tevens een beperkt aantal gevallen is waarbij burgers het slachtoffer worden en dit een begrensd aantal gevallen betreft waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant, zo vervolgt de verwerende partij in de bestreden beslissing, proberen de rebelle tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de verwerende partij verkeerde conclusies heeft getrokken uit de voorhanden zijnde informatie waar zij stelt dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld zodat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict en er actueel voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de verwerende partij in strijd met de materiële motiveringsplicht en in strijd met artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou hebben geconcludeerd dat zij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS